

at borgerens adgang til at klage også bør fremgå af lovteksten?

Svar:

§ 48, stk. 1, omhandler ministerens adgang til at delegere sine beføjelser efter loven til en styrelse og andre statslige institutioner, og § 48, stk. 2, bemyndiger ministeren til at fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 1, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for ministeren.

Der er således efter bestemmelsen tale om klage efter delegation og der skal ved delegation af ministerens beføjelser efter loven til en styrelse tages stilling til, om styrelsens afgørelser skal kunne påklages til den myndighed, der delegerer en beføjelse, dvs. miljøministeren, eller om styrelsens afgørelse er endelig. Bestemmelsen er i overensstemmelse med almindelig lovgivningspraksis, når det drejer sig om delegation.

Såfremt det i forbindelse med delegation af en beføjelse ikke udtrykkeligt bestemmes, at afgørelser ikke kan påklages til anden administrativ myndighed, gælder den almindelige ulovbestemte regel om, at afgørelser, som ministeren har delegeret til en underordnet myndighed, kan påklages til ministeren.

I sager vedr. dumpning af optaget havbundsmateriale (klapning), hvor kompetencen i lovforslaget er tillagt amtsrådet, og i sager efter lovens indgrebsbestemmelser er der bestemmelser om klageadgang i § 51.

Spørgsmål nr. 20:

Ministeren bedes beskrive, hvorledes offshore-industriens komplicerede problemer og generelle forhold skal reguleres, da både Miljøministeriet og Energiministeriet har kompetence på området. Hvad med en ting som meddelelse af tilladelse til flaring (afbrænding af overskudsgas)? Er det Miljøministeriets eller Energiministeriets bord?

Finder ministeren ikke, at kompetencefordelingen vedrørende offshore-industrien bør fremgå tydeligere?

Svar:

Det er korrekt, at havmiljølovens bestemmelser i relation til offshore-virksomhed skal ses i nøje sammenhæng med loven om visse havanlæg, som henhører under Energiministeriet. Selve lovforslaget er da også udarbejdet, således at det teknisk er koordineret med denne lov og også med undergrundsloven.

Efter havmiljøloven reguleres alene en række miljømæssige forhold, mens havanlægsloven regulerer f.eks. tekniske, sikkerhedsmæssige, arbejdsmiljømæssige, bemandingsmæssige forhold, men der kan også efter denne lov varetages miljømæssige hensyn.

Med hensyn til det i spørgsmålet nævnte eksempel om flaring kan det oplyses, at denne aktivitet ligesom andre udledningskrav har såvel et miljømæssigt som et sikkerhedsmæssigt aspekt. Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål nr. 14 giver havmiljøloven mulighed for at regulere dette forhold, men det kan også ud fra et sikkerhedsmæssigt aspekt håndteres efter havanlægsloven.

Den tætte sammenhæng mellem de to love nødvendiggør et tæt og løbende samarbejde omkring den administrative regelfastsættelse og administrationen af området i øvrigt. Regelfastsættelsen skal ske efter forhandling med energiministeren, jf. § 8. De to ministerier samarbejder i det daglige og dette samarbejde søges nu intensiveret, således at der kan sikres en bedre koordination og integration i såvel regelfastsættelsen som myndighedsudøvelsen. Således er det eksempelvis nævnt i bemærkningerne til lovforslaget, at de to ministerier for at imødegå dobbeltadministration i forbindelse med tilsynsopgaven vil udarbejde en aftale om tilsynets udøvelse.

Jeg finder, at kompetencefordelingen er afgrænset så præcist som det er muligt i de to love, og jeg vil sammen med energiministeren løbende sikre, at administrationen af de to regelsæt er hensigtsmæssig og sammenhængende.

Jeg vil afslutningsvis bemærke, at enhver regeludstedelse på området forhandles med berørte erhvervsorganisationer, og at også større enkeltvirksomheder på området inddrages i dette arbejde.